

(2698M, dĺžka 41min., preklad a dabing Zora Kuchárska)

KOLEGAMENTO

Rocca di Papa 11. marca 2023

Obsah

1. OTVORENIE.....	2
2. ARGENTÍNA: Domus – sieť vzájomných vzťahov.....	3
3. TURECKO A SÝRIA: správy z komúní Fokoláre.....	4
4. BURUNDI: Jean Paul – istota o Božej láske.....	7
5. CHIARA LUBICHOVÁ: Rozhodný obrat.....	9
8. ZÁVER	12

1. OTVORENIE

Telefonická spojovateľka: *Un momento, prego, la chiamano per una collettiva / Bleiben Sie bitte...*

Eli Folonariová: *Pronto! Ciao popi, adesso vi passo Chiara!*

Hlasy: [pozdravy z celého sveta]

Chiara Lubichová: *Drahí moji, teraz obídeme celý svet, bude to trochu trvať, lebo svet je dosť veľký.*

Hlasy: *Hallo? Pronto? Hello? Ciao a tutti! Pronto? Ci siamo tutti?*

Chiara, 9. októbra 1999: Je to telefonická konferencia, na ktorú prinášam silnú duchovnú myšlienku, aby sme ju všetci spoločne žili. Voláme 80 zón a všetci odpovedajú, pýtajú sa: Ako sa máš? Čo je nové? Tak ako v rodine... Je to úžasné.

Chiara, 28. júna 2004: Cieľom kolegamenta je vziať nás na svätú cestu: na cestu k svätosti...

Federico Viara (úryvok textu od Chiary Lubichovej - 1948):

„Bolo to v čase vojny.

Pred nami, mladými dievčatami, ktoré sme sa upínali na svoje budúce sny všetko padalo: domy, školy, drahé osoby, kariéra. Pán týmito udalosťami vyslovoval jedno zo svojich večných slov: „Márnosť, len márnosť, všetko je iba márnosť“.

Práve z tejto úplnej a mnohostrannej devastácie všetkého, čo bolo predmetom nášho úbohého srdca, sa zrodil náš ideál. [...]

Bolo ľahké hovoriť o Ideáli v živote, v ktorom bolo mŕtve všetko, čo mohlo ľudsky priťahovať.

Cítili sme, že len jeden je pravý a nesmrteľný ideál: Boh.

Tvárou v tvár ničeniu spôsobenému nenávisťou, sa našej mladej mysli živo zjavil ten, ktorý neumiera.

A my sme ho videli a milovali v jeho podstate: Boh je láska“¹.

---

¹ C. LUBICH e I. GIORDANI, *“Erano i tempi di guerra...” agli albori dell’ideale dell’unità*, Città Nuova Editrice, Roma 2007, p.44.

Sara Melloneová, autorka: Takto sa začala história Hnutia fokoláre. Je vzácné vrátiť sa ku koreňom, aby sme pochopili, k čomu sme povolaní byť dnes.

Tento úryvok Chiary Lubichovej sme vybrali preto, lebo žijeme v nepokojných časoch, plných planetárnych hrozieb, osobnej dezorientácie. Preto by som rada túto chvíľu, toto kolegamento, považovať za miesto, kde sa môžeme stretnúť, povedať si o svojej únave, bolesti, ale hovoriť aj o svojich snoch, nádejach, aby sme potom mohli vyšli von a stať sa súčasťou tej zmeny, ktorú vo svete očakávame.

Ďakujeme Federicovi Viarovi z Centra chlapcov gen 3 a Detí za jednotu.

Federico: Ďakujem, Sara! (potlesk)

Sara: Volám sa Sara Melloneová, žijem v Ríme, pracujem pre jednu taliansku televíznu spoločnosť.

2. ARGENTÍNA: Domus – sieť vzájomných vzťahov

Sara: *A teraz sa vydajme na našu cestu. Poďme do Argentíny... (ospravedlňujem sa, mám trému)... (smiech a potlesk). Áno, poďme do Argentíny, do mesta Lincoln, vzdialenom 300 km od Buenos Aires, kde objavíme radosť z originálneho spôsobu výstavby domov. Pozrime si to.*

Gabriela, svojpomocná staviteľka: Prvá vec, ktorú mi povedal môj najmladší syn, bola: „Aké krásne! Budeme mať vlastný dom. Aké to bude pekné, keď poviem: Urobila ho moja mama.“

Claudia, svojpomocná staviteľka: Dnes sa mi splnil sen, po ktorom som vždy túžila: mať vlastný dom.

Franco a Fabiana, svojpomocní stavitelia: Pravdou je, že sme o tom nikdy neuvažovali... Vždy sme bývali v prenájme alebo u príbuzných.

Blanca Galicho, podnikateľka: Tento projekt sa začal v roku 2019 v meste Lincoln v Argentíne, kde mala skupina rodín sen: mať vlastný dom.

Tento sen sme splnili tým, že sme vytvorili bratské siete, inkluzívne kontakty a angažovali sme sa, aby sme to uskutočnili plánovaním, našou prácou, odhodlaním, láskou, nápadmi a nadšením.

Potom prišla pandémia, ale my sme pokračovali.

Luis Suárez Garín, Stavbyvedúci: Vďaka neustálej spolupráci medzi národným Charitasom, národnou vládou, miestnou cirkvou, mestom Lincoln, architektmi, priateľmi Ekonomiky spoločenstva sa naša jednota stávala čoraz pevnejšou.

S participatívnym projektom svojpomocnej výstavby bývania, ktorý nazývame *Domus*, sa projekt rozbehol a tieto rodiny cítili, že ich sen sa stáva reálnejším. Začali sa formovať, spájať, vytvárať bratské spoločenstvo.

Sny sa premenili na nové vedomosti, stavebníctvo, gastronómiu, kultúru, prvú pomoc.

Ten kúsok zeme sa naplnil túžbami, ale aj materiálom, kamiónmi, rukami, úsilím, nástrojmi a nádejami.

Domy postavené budúcimi majiteľmi začali prekvitať.

Samozrejme, že sa vyskytli aj ťažkosti, ale vždy sme začali znova a s väčšou silou, s väčšou láskou, pretože išlo o viac, než o domy. Budovali sme väzby, vzájomnosť, vzťahy, ekológiu.

Blanca Galicho: Vzniklo tu občianstvo a po 11 mesiacoch už každý dom netrpezlivo čakal na svoju rodinu. Je dojímavé, aký je tento kúsok zeme dnes zmenený, a spolu s ním sme sa premenili aj my všetci.

Sara: Ďakujeme sieti partnerov, ktorí nás informovali o prvom kroku Projektu Domus, ktorý už pokračuje, opäť v Argentíne, v meste Bragado, kde sa bude stavať ďalších 50 domov.

3. TURECKO A SÝRIA: správy z komunít Fokoláre

Sara: Venujme teraz pozornosť ďalšiemu kúsku zeme, ktorý sa tiež „zmenil“, tentoraz ale v dôsledku hrozného zemetrasenia, ktoré 6. februára zasiahlo obyvateľov Sýrie a Turecka.

V Turecku zemetrasenie postihlo viac ako 13 miliónov ľudí, bolo potvrdených viac ako 45 000 mŕtvych a 1,5 milióna vysídlených.

Pred niekoľkými dňami sme z redakcie Kolegamenta urobili videorozhovor s miestnymi. Vypočujme si Nuranu z Istanbulu a malú komunitu hnutia v Iskenderune, jedného z miest najviac postihnutých zemetrasením, ktorí nám povedali, ako prežívajú túto tragédiu.

Voce femminile: Pozdravujem vás všetkých z Iskenderunu a Antiochie, ktoré boli postihnuté zemetrasením.

Toto ničivé zemetrasenie v Iskenderune sme prežili s veľkým strachom. Hneď sme si uvedomili, že naša katedrála, kam sme sa uchýlili, je takmer úplne zničená. Bol to pre nás veľký šok. V našom regióne boli zničené mnohé mešity, ako aj mnohé ďalšie kostoly.

Cítili sme, že sme živými základmi Cirkvi, a od tej chvíle sme s veľkou láskou otvorili dvere biskupstva obetiam zemetrasenia. Prvé dni tam boli veľké davы ľudí a tak sme sa delili o jedlo, ktoré sme mali. Neboli to len kresťania, ale aj naši moslimovia, známi i neznámi. Prvé tri dni sme boli bez elektriny, telefónu a internetu, a tri týždne bez vody.

Mužský hlas: Po druhom zlom dni sme začali s rozdeľovaním materiálu základnej pomoci, ktorý sme dostali z mnohých častí Turecka a sveta. Okrem teplého jedla, ktoré sme od prvého dňa rozdávali tým, ktorí sa uchýlili do nášho kostola, sme teplé jedlo prinášali aj ľuďom v stanoch a autách. Teplé jedlo sme rozdávali dvakrát denne: na poludnie a večer približne 150 ľuďom.

Ženský hlas: Aj my sme boli obeťami zemetrasenia, aj my sme zažili túto katastrofu. To, že sme prežili, bolo Božím požehnaním. Namiesto toho, aby sme odišli do iných miest, zostali sme v našom meste a pomáhali tým, ktorí to potrebovali.

Pustili sme sa do projektu „Škola“ pre našich učiteľov a študentov, ktorí zostali v našom meste. Školy sú totiž od prvého dňa zatvorené a nie je jasné, kedy sa opäť otvoria.

Ženský hlas: Prosíme vás, aby ste sa za nás naďalej modlili!

Sara: *Ďakujeme!*

Podme teraz do Istanbulu, mesta vzdialeného od Iskenderunu viac ako 1000 km, kde nám Nuran povie, ako na túto tragédiu reagovala istanbulská komunita.

Nuran: Dobrý deň! Volám sa Nuran, aj ja, ako i moji priatelia, pochádzame z Iskenderunu. Stretla som sa s jednou známou rodinou, ktorá prišla sem do Istanbulu. Kresťania a moslimovia sme sa spojili, aby sme pomáhali týmto ľuďom. Našli sme materiálnu a morálnu pomoc. Táto rodina bola tri dni pod troskami, bez jedla a pitia a v chlade. V tých dňoch sa v Taliansku začala finančná zbierka. Poslali nám materiálne veci, ktorými sme mohli pomôcť až 20 rodinám. Ďakujeme vám všetkým za vaše modlitby a podporu.

Sara: *Veľmi pekne ďakujeme, Nuran!*

Scenár v Sýrii je ešte dramatickejší, pretože ani sila zemetrasenia nestačila na utíšenie vojny, ktorá sužuje sýrsky ľud už viac ako 12 rokov. A akoby to nestačilo, medzinárodné embargo ešte viac skomplikovalo prístup k humanitárnej pomoci. Nech nám to ale priamo porozpráva Mari Malufová z komunity Fokoláre v Aleppe.

Mari, ty si Brazílčanka a v Aleppe žiješ už dva roky. Aké to bolo pre teba a pre Aleppo zobudiť sa ráno 6. februára?

Mari: Ahojte všetci! Zemetrasenie naozaj prišlo uprostred tohto hrozného vojnového scenára. Prvá otázka, ktorú sme si položili, bola: Prečo? Prečo opäť Sýria? A potom sme sa pustili počúvať utrpenie ľudí. Pýtali sa, prečo nás Boh opustil? Cítili sme, že sme naozaj dosiahli hranicu únosnosti.

Sara: *Mari, dokážete v takejto situácii nájsť silu a odvahu začať odznova?*

Mari: Áno, videla som, že sa to dá. Pretože po prvom okamihu tej veľkej bolesti sa dá povedať, že to, čo sa dialo, boli zázraky, zázraky vytvorené láskou, ktorá poháňala ľudí, aby si navzájom pomáhali. V deň zemetrasenia, otvorili svoje brány kostoly, mešity, školy, aby prijali ľudí. Susedia si začali navzájom pomáhať.

Všade, kde bola komunita Fokoláre, prichádzala pomoc pre postihnutých. Ekonomická pomoc prišla aj z iných miest, napríklad z mesta Damask, hoci žijú v ťažkej ekonomickej situácii, no i tak chceli poslať svoj príspevok.

Fady z mesta Latakia, ktorý je inžinierom, začal robiť obhliadky, aby zistil, či sa ľudia môžu vrátiť do svojich domovov. Mnohí dobrovoľníci šli navštíviť starších ľudí, ktorí zostali vo svojich domovoch.

S mladými z komunity v Aleppe sme zorganizovali „Kaviareň na nabratie sily“. Chodili sme tam, aby sme načerpali novú energiu a mohli opäť vyraziť do sveta a milovať druhých. Teraz všetci spoločne pracujeme na programe *Rise/Vstať*. Program sa snaží reagovať na rôzne potreby.

A je tu ešte veľa práce v psychologicknej sfére, pretože dodnes, viac ako mesiac po zemetrasení, sa tisíce ľudí nemôžu vrátiť do svojich domovov, pretože sú traumatizovaní.

A ešte jedna dôležitá vec: chceme naozaj poďakovať vám všetkým, celej našej veľkej rodine, že ste nám poskytli nielen ekonomickú a materiálnu pomoc, ale aj vašu podporu, vašu blízkosť, vašu lásku. Takže naozaj v mene všetkých vám ďakujem!

Sara: *Ďakujeme, Mari, sme s vami všetkým, z Turecka a Sýrie, a chceme sa o to pokúsiť aj konkrétne.*

Tí, ktorí chcú, môžu aj naďalej prispieť prostredníctvom mimoriadnej zbierky, ktorú spustila Zbierka núdzových fondov koordinovaná Hnutím fokoláre, prostredníctvom mimovládnych organizácií Akcie zjednotený svet a Akcie Nové rodiny. Doteraz sa vyzbieralo 580 000 Eur.

4. BURUNDI: Jean Paul – istota o Božej láske

Sara: Videli sme, ako nás chudoba, prírodné katastrofy, vojny, nepredvídateľné udalosti niekedy nútia zažiť zúfalstvo, bezmocnosť, krehkosť, ktoré však majú svoju hranicu. Je ňou sila, ktorou sme MY všetci. Táto sila sa prejavuje jednoduchými každodennými osobnými tichými rozhodnutiami, ktoré však majú moc zmeniť naše príbehy. Tak to je aj v príbehu Jeana Paula z Burundi. Zoznámme sa s ním.

Jean Paul, Burundi: Áno, chodím s touto barlou, ktorá mi nepripomína len to, že nie som zdravý...

Pripomína mi, že mám pamätať na Božiu lásku, na stretnutie s Ježišom Opusteným. Takže túto barlu mám veľmi rád. Mám ju veľmi rád a myslím si, že... je mojou súčasťou.

Moja skúsenosť sa začala večer 2. mája 2015. Stretol som mladého muža vo veku 20 - 25 rokov, ktorý ma prosil o pomoc, lebo nevedel, ako sa má vrátiť do svojej štvrte.

Cítil som, že štvrť je v tom čase pre mladého človeka nebezpečná, pretože v roku 2015 sa v tam konali rôzne demonštrácie.

Preto som mu ponúkol, že ho prenocujem u seba a na druhý deň mu ukážem cestu. Keď sme prechádzali vedľa univerzity, kde som študoval, narazili sme na 6 ľudí, ktorí sa na mňa vrhli, začali ma biť. Prebral som sa, až keď som zistil, že ležím v priekope; necítil som si telo od pásu nadol. Vytiahol ma odtiaľ tento mladý muž.

Vytiahol ma na cestu, kde som ležal a on sa snažil nájsť niekoho, kto by ma odviezol do nemocnice.

V noci, keď som ležal na nosidlách, spomenul som si na Chiarinu meditáciu, v ktorej hovorí o Ježišovi Opustenom.

(Keď sa kňaz opýtal Chiary: Kedy bol ten moment, keď Ježiš najviac trpel? Chiara odpovedala: v Getsemanskej záhrade. Ale kňaz povedal nie, bolo to na kríži. Vtedy vo mne táto meditácia vzbudila pocit, ktorý nedokážem ani vysvetliť. Pretože od tej chvíle som pocítil takú vnútornú radosť, ktorú neviem ani dobre vyjadriť.)

Začal som žiť prítomný okamih. Stalo sa to v Burundi a po dvoch týždňoch som sa presťahoval do Rwandy.

Naozaj som sa stretol s Ježišom. Dokonca by som povedal, že až fyzicky. Pamätám si, že som z Burundi odišiel 12. mája 2015 a ráno 13. mája zavreli hranice. Keby som 12. neopustil Burundi, zostal by som v Burundi.

Zistilo sa, že ide o dosť vážne zranenie. Bolo ma treba urgentne operovať a lekár mi povedal: „Musíš si zohnať peniaze“. Keď som žil v Bujumbure, chodili ma navštíviť chlapani gen. Aj fokolaríni. A oni začali premýšľať, čo môžu pre mňa urobiť. Preto napísali list o tom, že v Burundi je jeden gen, ktorý mal nehodu a že potrebuje byť urgentne operovaný. Takto začala zbierka gen, gen z celého sveta.

Deň po operácii mi lekár hovorí: „Jean-Paul, môžeš pokračovať vo fyzioterapii, pomôžeme ti, aby si sa mohol posadiť na vozík. Povedal som: nie! Čože? [...]

V srdci som si hovoril: to nie je možné! A tak mu hovorím: „Nie, pán doktor, ja budem chodiť!“

Keď začneš robiť fyzioterapiu, bolesť namiesto toho, aby sa zmenšovala, zväčší sa.

Ale bol som presvedčený, že Ježiš je so mnou pri všetkých tých krokoch, ktoré som absolvoval. A hovoril som si, že aj ďalšia etapa dopadne dobre.

A tak, krok za krokom, až kým nebudem môcť chodiť s jednou barlou.

Táto moja skúsenosť je výsledkom lásky a jednoty. Vieme, Boh je láska. Ale keď to sami zažijete, presne vidíte, že Boh nás naozaj nesmierne miluje.

Takže môžem povedať, že táto láska mi dala aj odvalu, odvahu odpustiť; odpustiť tým, ktorí ma chceli zabiť, pretože keď neodpustíte, nemôžete, nemôžete mať takú radosť, akú mám ja.

Keď som nabral odvahu odpustiť, cítil som, že ma to oslobodilo. Neexistujú žiadne výhovorky, nemám dôvod nemilovať. Nemám žiadnu výhovorku, že nemôžem milovať bližneho, že nemôžem byť dobrým kresťanom.

Mal som šťastie, že prostredníctvom mojich priateľov, ktorí sú v Belgicku, môžem pokračovať vo fyzioterapii a dokonca podstúpiť malú operáciu prstov na nohách, ktoré ma bolia.

Pred úrazom som študoval stavebné inžinierstvo. V Ugande som skončil stavebné inžinierstvo. Po štúdiu som sa snažil nájsť si prácu a pokračovať na ceste svojho povolania, možno aj manželstva? Myslím, že áno.

Keď ma niekto vidí s barlou, pýta sa ma: „Čo sa ti stalo, Jean-Paul?“ A tak mu s odvahou rozprávam o tejto Božej láske.

Sara: Ďakujeme, Jean Paul! Ďakujem ti, lebo si nám ukázal, ako prostredníctvom jednoduchých vecí, ako je napríklad barla, sa dá uvedomiť si, že sme milovaní Bohom, ktorý dokáže všetko.

Môže sa to zdať na jednej strane fascinujúca, príťažlivá voľba, ale na druhej strane nás núti zmieriť sa s vlastnými limitmi. Vypočujme si teraz radu Chiary Lubichovej na túto tému z roku 2002.

5. CHIARA LUBICHOVÁ: Rozhodný obrat

Eli Folonari: Salvador?

Mužský hlas: ciao Chiara! ciao Eli!

Eli Folonari: Singapur?

Mužský hlas: Pozdravuje ťa komunita, čakáme ťa!

Chiara Lubich: Pozdravujem všetkých!

Eli Folonari: Manila?

Chiara Lubich: Koľko je u vás hodín? Práve som pozdravila Ameriku a tam je 8 hodín ráno. No aj napriek hodine sme všetci jedno, však?

Rozhodný obrat

(...) Vďaka, vďaka! Počas kolegmenta skutočne zažívame lásku, ktorá vychádza a vracia sa vo forme vyjadrení vašej vďaky a vašimi reakciami.

(...) Keď v konkrétnych situáciách s obnoveným nadšením a úplnou oddanosťou mysle a srdca povieme: „Ty, Pane, si moje jediné dobro“, vidíme, že aj to je vynikajúca modlitba.

V skutočnosti si všetci uvedomujeme, že nezriedka sa pri práci, písaní, rozprávaní, odpočinku alebo pri akejkoľvek inej činnosti môžeme, hoci len trochu, pripútať k sebe, k veciam, k ľuďom... Ak to prijme, je to na veľkú škodu nášho duchovného života. Svätý Ján z Kríža hovorí: „Nezáleží na tom, či je vták priviazaný tenkou alebo hrubou niťou, pretože akokoľvek bude niť jemná, vták bude priviazaný rovnako ako tou hrubou a nebude môcť lietať, až kým ju nepretrhne. Rovnako je to – pokračuje – s tou dušou, ktorá na niečom lipne: aj keby bola čo ako čnostná, nikdy nedospeje k slobode Božského zjednotenia“².

Preto je potrebné za týchto okolností okamžite zasiahnuť a nič nepomáha viac - to je aj moja nedávna skúsenosť - ako vyznať Ježišovi Opustenému: „Ty, Pane, si moje jediné dobro.“ Jediné. Iné nemám.

² Porov. Jan od Kříže, *Výstup na horu Karmel*, I. 11, 4, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří, (1999).

Myslím si, že je to veľmi dôležitá a Bohu veľmi milá modlitba. Pomáha nám nezaprášiť sa pozemskými vecami. Keď podľa nej žijeme, budeme prekvapení - ja som bola a vždy som - ako toto prídavné meno: „jediné“ - „Ty, Pane, si moje jediné dobro“ - dá nášmu duchovnému životu rozhodný obrat, okamžite nás narovná, akoby to bola akási ihla kompasu na našej ceste k Bohu.

Takýto spôsob konania zodpovedá našej spiritualite, v ktorej prevláda pozitívny aspekt: žijeme pre dobro, a zlo sa stratí. Nie sme ani tak povolaní niečoho sa zriekať (seba, vecí, ľudí), ale niečím sa naplniť (láskou k nemu, ktorý je naše všetko). Nemáme veľmi radi *nie*, radšej máme *áno*.

A modlitba: „Ty, Pane, si moje jediné dobro“, je nádherný spôsob žiť ako praví kresťania, ktorí milujú Boha celým srdcom, celou dušou a nie polovičato.

To je vznešený spôsob, ako sa pripravovať na každé stretnutie s ním v jeho každodenných vnuknutiach; ako aj na veľké stretnutie s ním, aby na úsvite večného dňa nebolo v našich srdciach nič iné, ako láska k Bohu a pre neho k našim bratom a sestrám.

„Ty, Pane, si moje jediné dobro“. Koľko je v tom múdrosti, koľko svetla, koľko sily, koľko lásky, koľko dokonalosti v týchto niekoľkých slovách!

Kiež nám Pán dá zakúsiť všetku ich silu.

7. DIALÓG S MARGARET KARRAMOVOU

Sara: Mám radosť, že tu som s Margaret Karramovou, prezidentkou Hnutia fokoláre.

Margaret: Ďakujem! (potlesk)

Sara: Margaret, veľmi ma oslovili Chiarine slová, keď povedala, že by sme sa nemali ani tak odpútať od vecí, ale naplňovať sa, pretože „nie sme tí, čo sú za ‚nie‘, ale tí, čo sú za ‚áno‘. Čo v tebe vyvolala táto myšlienka?

Margaret Karram, Prezidentka Hnutia fokoláre: Urobila som si aj nejaké poznámky, pretože táto myšlienka ma prinútila urobiť si hlboké spytovanie svedomia. „Ty, Pane, si moje jediné dobro,“ Chiara tu cituje 15. žalm.

Vedela som, že toto bude myšlienka dnešného kolegmenta, a tak som sa ju snažila počas tohto týždňa uviesť do praxe, žiť ju čo najviac, opakovať si ju niekoľkokrát denne. Kládla som si otázku: Čo je moje jediné dobro? Jediné, čo je to? Napadli mi rôzne veci: Dielo, fokoláre, moja pôvodná rodina, mier, sú to všetko krásne a dôležité veci, ale cítila som, že to nie je „jediné moje dobro“.

Pomyslela som si, že táto myšlienka je naozaj skutočne výstižná, že je ako stvorená pre pôstne obdobie. Pretože to, čo nám Chiara práve povedala, nás jednoducho núti vrátiť sa späť k Bohu, vrátiť sa k tomu, ktorý je jediné Dobro, ktorý dáva zmysel všetkému, čo robíme. Takže naozaj som mala chuť povedať, že on je absolútne Dobro, nie všetko ostatné.

A tak Dielo, mier, rodina, to všetko sú krásne a veľmi dôležité veci, ktoré majú samy o sebe veľkú hodnotu. Nechcem tým ale zmenšiť ich hodnotu, veď majú samy o sebe obrovskú hodnotu, všetky tieto veci. Môžem vymenovať mnoho ďalších vecí, ktoré pre mňa predstavujú dobro, dokonca aj zdravie môže byť dobro, počuli sme skúsenosť Jeana Paula. Keď ale povieme, že Boh je jediné dobro, neznižuje to hodnotu všetkého ostatného, ale vkladá nás to do Boha a dáva nám to zažiť túto skúsenosť.

Aspoň u mňa to bolo v uplynulých dňoch takto: Dielo je v Bohu, mier je v Bohu, moju rodinu nachádzam v Bohu, ale samotný mier je dar, ktorý nám môže dať len Boh. Znamená to skutočne vykonať ten obrat. Chiara použila ako názov tejto myšlienky slovo: „vykonať obrat“. Cítila som silno urobiť tento obrat v mojom živote počas tohto pôstneho obdobia, obrátiť sa a vrátiť sa k nemu, pretože len on môže dať zmysel nášmu životu. Napokon, zmyslom nášho života je naozaj len on.

Potom mi táto Chiarina myšlienka veľmi ladí s niečím, čo som si v týchto dňoch veľmi vzala k srdcu. Ide o iný žalm, Žalm 51, a znie takto: *„Bože, stvor vo mne srdce čisté a v mojom vnútri obnov ducha pevného. Neodvrhuj ma pred svojej tváre a neodnímaj mi svojho ducha svätého. Navráť mi radosť z tvojej spásy a posilni ma duchom veľkej ochoty.“*

Takže toto som si vzala ako vetu, ktorou sa chcem viesť týchto 40 pôstnych dní. A keď som počula myšlienku kolegamenta, naozaj akoby mi to zapadlo do duše. Pomyslela som si: ak je Boh mojím jediným dobrom, potom áno, budem mať srdce čisté, áno, budem mať vytrvalého ducha, budem mať ochotnú dušu.

Chcem sa preto spolu s vami všetkými zaviazať, že si za svoje jediné dobro vyberieme Boha, ktorý je, ako nám Chiara vysvetlila, vlastne Ježiš Opustený, on je jediné dobro. Takže usilujme sa ho všetci v tomto období milovať viac, než kedykoľvek predtým. A možno práve toto v nás všetko obnoví, obnoví všetky naše vzťahy, všetky naše úmysly, ale tiež nás to pripraví na Veľkú noc.

Bude to tá najkrajšia vec, ak dokážeme takto žiť, môžeme sa naozaj pripraviť na krásnu Veľkú noc, môžeme nechať žiť Vzkrieseného v nás skrze túto nepretržitú modlitbu k Ježišovi Opustenému, ktorý je jediné dobro. Nielen preto, aby Zmŕtvychvstalý žiaril v nás, ale aby sme ho mohli dávať ľuďom okolo nás.

Takže práve toto ma oslovilo. A toto je moje želanie, a budem sa o to usilovať ešte viac so všetkými vami vo svete, lebo toto je moje želanie všetkým na celom svete! Ďakujem.

Sara: Ďakujeme ti, Margaret, priblížila si nám príchod Veľkej noci.

Margaret: Áno, pretože možno sa ani skôr neuvidíme, pretože ďalšie kolegamento bude až v júni. Takže využívam túto príležitosť, aby som vyslovila svoje pranie, aby sme takto žili. Som si istá, že to prinesie obrat v našich osobných životoch, v živote Diela, ale bude to aj obrat, ktorý nám pomôže budovať mierumilovnejší svet, pretože mier budeme mať v sebe. Takže usilujme sa o to spoločne!

Sara: Súhlasíme a ďakujeme! (potlesk)

8. PORTUGALSKO: príprava SDM

Sara: *A poďme ešte do Portugalska, kde sú mladí z Lisabonu, ktorí sa pripravujú na Svetové dni mládeže od 1. do 6. augusta. Toto je ich pozdrav!*

Rita Quaresma: Do Svetových dní mládeže v Lisabone zostáva už len 142 dní. Ste pripravení?

Inureza Abreu: Už teraz je na toto podujatie v Lisabone zaregistrovaných viac ako 400 000 mladých!

Diogo Tavares: V miestnej komunite sa tešíme, že v našom meste a v našich domovoch môžeme privítať toľko mladých.

Ambrose Antonio: Počas týchto dní sa okrem stretnutia s pápežom budú môcť pútnici zúčastniť na podujatiach, ako je katechéza *Rise Up / Vstaň*, Festival mladých a mnohé ďalšie. Všetky máte k dispozícii na stránke: lisboa2023.org.

Rita Quaresma: Na podujatí budeme aj my a budeme sa snažiť zanechať stopu našim Ideálom.

Inureza Abreu: Budú to jedinečné chvíle byť spolu s mladými z celého sveta a s pápežom.

Diogo Tavares: Ak ste sa ešte nezaregistrovali, máte ešte čas. Môžete tak urobiť buď ako hnutie, skupina alebo farnosť.

Ambrose Antonio: Ak, žiaľ, nemôžete prísť, pozvite k účasti iného mladého človeka z vášho mesta.

Všetci: Tešíme sa na vás všetkých v Lisabone!

8. ZÁVER

Sara: Ďakujeme vám a držíme vám palce!

A už sme dospeli k záveru. Chcem len pripomenúť, že celé kolegamento alebo jednotlivé správy si môžete pozrieť na našom kanáli YouTube aj v rôznych jazykoch.

Jednoduchým kliknutím na SLEDOVAŤ alebo na zvonček môžete mať prehľad o novinkách. V nasledujúcich mesiacoch nám môžete posilať svoje správy, ktoré budeme zdieľať na sociálnych kanáloch focolare.org. Budeme takto budovať našu rodinu.

Ako povedala Margaret, budúce kolegamento bude v sobotu 10. júna o 14.00 hod. talianskeho času. V tento deň budeme mať možnosť dozvedieť sa niečo o ceste Margaret a Jesúsa do Ázie a Oceánie, na ktorú sa vyberú o mesiac.

Od 11. apríla do 26. mája totiž navštívia Kóreu, Japonsko, ostrovy Fidži, Austráliu a Indonéziu. (potlesk)

Bude to cesta v duchu dialógu medzi kresťanmi a veriacimi rôznych náboženstiev, a kontakty s mnohými tvármi a prejavmi rôznych kultúr a tradícií týchto bohatých kontinentov. Každú etapu ich cesty budeme môcť tiež sledovať prostredníctvom webovej stránky a sociálnych kanálov focolare.org.

Teraz sme už naozaj na konci, z celej sály k vám prichádza planetárne objatie. Počítajte s nami vo všetkom, čo prežívate. Uvidíme sa opäť 10. júna. Ďakujeme všetkým!